

A kimondott szó hatalma, avagy Uram (...) ne fáradj, csak szólj!

Köszöntés: „Az én Uram, az Úr megtanított engem mint tanítványát beszélni, hogy tudjam szólni igéjét az elfáradtaknak. Minden reggel fölébreszt engem, hogy hallgassam tanítványként. Az én Uram, az Úr megnyitotta fülemet. Én pedig nem voltam engedetlen, nem hátráltam meg (...).”Ézsaiás 50: 4 – 5.

Bibliaolvasás: Miután befejezte minden beszédét, amelyet a nép füle hallatára mondott, bement Kapernaumba. Egy századosnak volt egy szolgája, akit nagyon kedvelt, s aki most beteg volt, és haldoklott. Amint hallott Jézusról, elküldte hozzá a zsidók véneit, és kérte: jöjjön el, és mentse meg a szolgáját. Amikor odaértek Jézushoz, sürgetve kérték: „Méltó arra, hogy megtedd ezt neki, mert szereti népünket, ő építtette a zsinagógát is nekünk.” Jézus erre elindult velük. Amikor pedig már nem volt messze a háztól, a százados eléje küldte barátait, és ezt üzenté neki: „Uram, ne fáradj, mert nem vagyok méltó arra, hogy a hajlékomba jöjj. De magamat sem tartottam méltónak arra, hogy elmenjek hozzád, hanem csak szólj, és meggyógyul a szolgám. Mert én is hatalom alá rendelt ember vagyok, és nekem is vannak alárendelt katonáim. Ha szólok ennek: Menj el, elmegy; és a másíknak: Jöjj ide, idejön; és ha azt mondom a szolgámnak: Tedd meg ezt, megteszi.” Amikor Jézus ezt meghallotta, elcsodálkozott rajta, és hátrafordulva így szólt az őt követő sokasághoz: „Mondom nektek, Izráelben sem találtam ekkora hitet.” Mire a küldöttek visszatértek a házba, a szolgát egészségesen találták. Lukács 7: 1 – 10.

Alapige: „Uram, ne fáradj, mert nem vagyok méltó arra, hogy a hajlékomba jöjj. De magamat sem tartottam méltónak arra, hogy elmenjek hozzád, hanem csak szólj, és meggyógyul a szolgám. Mert én is hatalom alá rendelt ember vagyok, és nekem is vannak alárendelt katonáim. Ha szólok ennek: Menj el, elmegy; és a másíknak: Jöjj ide, idejön; és ha azt mondom a szolgámnak: Tedd meg ezt, megteszi.” Amikor Jézus ezt meghallotta, elcsodálkozott rajta, és hátrafordulva így szólt az őt követő sokasághoz: „Mondom nektek, Izráelben sem találtam ekkora hitet.” Lukács 7: 6 – 9.

A kapernaumi százados szolgájának története, ahogy az Úr mondta, a bizalomról szól. A bizalomnak több arca is van, melyek közül a kapernaumi százados bizalma az egyik. Ez az ember, akinek még a nevét sem tudjuk, minden tekintetben figyelemre méltó.

Több mint valószínű, hogy a római megszálló csapatokhoz tartozott és nem volt vér szerint izraelita, viszont nemes lelkűségben, tiszteletben, alázatban és hamisítatlan szeretetben felülmúlta sok kortársát, ahogy ezt maga Jézus is megjegyezte.

Ez a katonaember, amint hallott Jézusról, hogy a közelben van, megalázta magát, elment a város véneihez és megkérte őket, hogy hívják el hozzá az Urat, hogy gyógyítsa meg a szolgáját, aki haldoklott, és akit ő nagyon szeretett. Hatalmánál fogva mondhatta volna, hogy itt én parancsolok és ezt, meg ezt végre kel hajtanotok, ehelyett alázatosan és tisztelettudóan kért. Kérésnek viszont volt nyomatéka, mert tanújelét adta annak, hogy szereti azokat az embereket, akik között élt, saját költségén, vagy befolyásait kihasználva zsinagógát épített a zsidóknak. A város előljárói szívélyesen tették meg azt, amit a százados kért tőlük; sürgetve kérelték Jézust, hogy tegyen eleget a százados kérésének.

Különös ebben a történetben az is, hogy Jézus ekkor nem mondta azt, hogy Izrael fiaikhoz küldtettem; engedd, hogy először a fiak elégíttessenek meg, mert nem jó a fiak kenyerét

elvenni, és az ebeknek vetni, amit a szidoni asszony esetében viszont kimondott Jézus¹, hanem elindult a százados házához.

Ez idő közben a százados magába szállt és újragondolta az Úr Jézussal való kapcsolatát, aminek végeredménye egy alázatos bűnbánat lett, amit így fogalmazott meg: Uram! Én nem vagyok méltó, hogy a hajlékomba jöjj!” Ez az imádság minden szentmise alkalmával elhangzik a katolikus testvéreink ajkáról, most azonban ehhez a bűnbánathoz kapcsolt hitvallásról szeretnék beszélni, amit így hallottunk: „hanem csak szólj és meggyógyul az én szolgám.”

Ez a csodálatos hitvallás Isten, a mi örökkévaló mennyei Atyánk ajándéka volt, amire maga Jézus is felhívta az őt körülvevő szemtanúk figyelmét. A százados bele fogalmazta alázatába és a belőle fakadó hitvallásába egész addigi katonaélete legerőteljesebb tapasztalatát. Mi volt ez a tapasztalat?

Ezt vallotta meg a közvetlen szolgáltnak és Jézus Krisztusnak: „Én is hatalom alá rendelt ember vagyok (...)! Hitvallása eme bevezetésével a százados megvallotta azon felismerését, hogy ő önként vállalta a katonai kötelékben a hatalom alá vetettséget, ahogy később Pál és János apostol által is megtudjuk, hogy az Isten egyszerűltje is önként, önmagát megüresítve vállalta azt a hatalom alá vetett állapotot, amelyben emberként köztünk szolgált. Mély és szinte felfoghatatlan teológia és igaz felismerés.

A százados megvallotta, hogy ebben a hatalom alá rendelt állapotában a reá bízott területért 100%-ban ő a felelős, sok ember élete függ tőle, és ezen a neki adott területen, ha ő mond valamit, kér valamit, vagy megparancsol valamit, az megtörténik, valósággá lesz! Ő ezt az élettapasztalatát tiszta hittel és bizalommal megvallotta Jézusnak, de ennél jóval tovább ment.

Megvallotta azt, hogy ő tudja, felismerte, hogy az Isten által Jézusnak adott területen, hatáskörben hatalma van életet menteni, és hatalma van életet a maguk sorsára hagyni. Megvallotta, hogy ő hittel hiszi, hogy amennyiben Jézus kimond valamit, az megtörténik és valósággá lesz. Ekkor mondta Jézusnak azt, hogy csak szólj és minden bizonnyal meg fog gyógyulni az én szolgám!

Máté így zárja az ő evangéliumát: „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön! – mondja a feltámadott Krisztus miközben megdicsőülve a mennyekbe emeltetik. Mi tehát az a hatalmi terület, ahol ha valamit kimond Jézus megtörténik és valósággá válik? Igen, ez a teljes világ!

A százados, az ő katona élete tapasztalatából, alázatos bűnbánatából és az Isten kegyelméből neki ajándékozott hit látásából és felismeréséből, mindezek együttes cselekedetével, ma példaként áll előttünk, mert nekünk is hozzá hasonlóan kell bízunk Jézus Krisztusban és cselekednünk!

Megkérdezte az egyik hittanosomat, hogy tud-e ő olyan esetről, hogy Jézus kimondott valamit és az nem történt meg, megsemmisült, holtan omlott a porba? A válasz az volt, hogy nem, sőt minden, amit kimondott Jézus Krisztus, MEGTÖRTÉNT! Erre mondja az ige, hogy mennyei Atyánkban „nincs változás, vagy változásnak árnyéka,”² és azt, hogy Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz!³

¹ Márk 7:26 - 28

² Jakab 1: 17

³ Zsid 13:8

Most pedig miután megismertük, hogy az Isten országában mindezek pontosan így vannak fájóan érint, amikor ezt kérdi tőlem, tőled, tőlünk az Úr:

„Miért nem várt senki, amikor hozzátok mentem? Miért nem válaszolt senki, amikor szólítottalak? Talán olyan rövid már a kezem, hogy nem tud megváltani? Nincs már annyi erőm, hogy megmentsեկ? Íme, dorgáló szavammal kiszáritom a tengert (...)!”⁴

Alkalmazza ki-ki magára az Úr most hallott kérdéseit! Nagyon tud fájni, ha úgy értem, hogy eljött az Úr a vasárnapi istentiszteletre, de ott nem várta Őt senki, talán még azok sem, akik testben megjelentek. Aztán szólt, kérdezett és biztatott, de nem válaszolt neki senki olyan bizalommal kimondott ámennel, amilyennel karácsonykor a názáreti szűz mondott ki Istennek. Végül, mit gondolsz, hogy mindaz, amit kimondott az Úr megsemmisült? Vagy nincs már semmi ereje Krisztusnak? Nézzén nézd és látván lásd, hogy most is mindent az Ő hatalmának szava irányít!

Alázzuk meg hát magunkat! Merítsünk bizalmat és erőt Isten igazságából, valljuk meg hitünket, ahogy történetünk századosa is. Ámen.

⁴ Ézsaiás 50: 2